

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 290/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., M., právne zastúpeného advokátkou JUDr. D. G., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2011 doručená sťažnosť J. L., M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy a s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivý súdny proces

zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 52/06 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáha voči žalovanému (D. Ď.) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Z dôvodu, že v priebehu konania sa pobyt žalovaného stal neznámy, okresný súd mu uznesením zo 4. novembra 2008 ustanovil kolízneho opatrovníka na zastupovanie v konaní, ktorým sa stal brat žalovaného (P. Ď.), ktorý v predmetnom konaní spolu s matkou žalovaného vystupujú aj ako vedľajší účastníci na strane žalovaného. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 33/09 z 30. októbra 2009 zrušil predmetné uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že podľa názoru krajského súdu okresný súd okrem výsluchu vedľajších účastníkov inak nezisťoval, resp. neoveroval pobyt žalovaného. Po vrátení veci okresnému súdu okresný súd napádaným uznesením sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010 opätovne ustanovil žalovanému kolízneho opatrovníka, a to opäť jeho brata, ktorý v konaní vystupuje aj ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Na základe opätovného odvolania sťažovateľa krajský súd napádaným uznesením sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010 rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že tak okresný súd, ako aj krajský súd v danej veci viacnásobne pochybili, a to tým, že nebol dostatočne zisťovaný pobyt, resp. miesto pobytu žalovaného na to, aby bolo možné uzavrieť, že jeho pobyt nie je známy, a teda že boli splnené požiadavky stanovené Občianskym súdnym poriadkom na ustanovenie mu kolízneho opatrovníka, pričom podľa sťažovateľa tieto súdy vôbec v tomto smere neoverovali tvrdenia brata žalovaného uvedené na pojednávaní 27. marca 2008, že žalovaný pracuje v Českej republike, a tiež v tomto smere nebola dopytovaná Sociálna poisťovňa ani napr. zdravotné poisťovne, prostredníctvom ktorých by podľa sťažovateľa bolo možné pobyt žalovaného zistiť. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol, že okresný súd v súvislosti so zisťovaním miesta pobytu žalovaného síce dopytoval ústrednú evidenciu

väzňov, avšak iba v tom zmysle, či žalovaný nie je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, avšak okresný súd už nepožadoval informáciu, či žalovaný aj v minulosti nebol v týchto zariadeniach a „... prípadne akým spôsobom bol takýto výkon žalovaným ukončený (napr. mohol odísť do ústavu na výkon liečby rôzneho druhu)... Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že náhodne obdržal informáciu o tom, že žalovaný skutočne bol vo výkone trestu odňatia slobody, avšak bez bližšieho určenia časového obdobia a miesta a spôsobu jeho ukončenia.“. Okrem toho podľa sťažovateľa napádané súdy vôbec nezohľadnili nepravdivosť tvrdení brata žalovaného, ktorý mu bol napokon ustanovený za kolízneho opatrovníka a podľa tvrdenia ktorého sa žalovaný už viac ako tri roky, t. j. od roku 2005 v mieste svojho bydliska nezdržiava, pričom podľa sťažovateľa, už aj zo súdneho spisu vyplýva, že ešte v roku 2006 si žalovaný v mieste svojho bydliska osobne preberal poštové zásielky.

Sťažovateľ tiež v sťažnosti uviedol, že potom, ako prvé rozhodnutie okresného súdu v tejto veci bolo zrušené krajským súdom z dôvodu nedostatočného zisťovania pobytu žalovaného s pokynom krajského súdu, na doplnenie dokazovania v tomto smere, napr. aj opätovným vypočutím vedľajšej účastníčky na strane žalovaného (jeho matky), okresný súd opätovne vo veci rozhodol uznesením, v odôvodnení ktorého síce uviedol, že postupoval v súlade s uvedenými pokynmi krajského súdu, avšak v skutočnosti podľa sťažovateľa zo spisu nevyplýva, že by okresný súd po vrátení veci v tomto smere skutočne aj ním deklarované ďalšie dokazovanie vykonal. Tento nedostatok okresného súdu podľa sťažovateľa nenapravil ani krajský súd, ktorý okresnému súdu tento nedostatok nevytkol a dokonca ho akceptoval. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Pri nahliadnutí do spisu 7C/52/2006 dňa 08. 04. 2010, vykonané právnym zástupcom sťažovateľa, nebolo v spise nájdené, súdom deklarované, vykonanie opätovného výsluchu vedľajšej účastníčky na strane žalovaného - Ing. V. Ď. (!), ako sa uvádza v citovanom odôvodnení UZNESENIA Okresného súdu Martin 7 C 52/2006-179 z dňa 11. 03. 2010, ktoré už malo byť v súlade s predošlým zrušovacím Uznesením Krajského súdu v Žiline 7 Co/33/2009 z dňa 30. októbra 2009. ...

Pokiaľ má podľa znenia ust. § 79 ods. 1 O. s. p. účastník konania povinnosť v návrhu pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti, mala by byť úplnou samozrejmosťou takáto

povinnosť (t. j. povinnosť pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti) aj na strane súdu pri vydávaní jeho rozhodnutí. ...)

Tvrdenia prvostupňového súdu o obšírnom (?) vykonaní zisťovania sú len účelové, avšak bez skutkového základu vo vykonanom zisťovaní.“

Podľa sťažovateľa rozhodnutia obidvoch sťažnosťou napádaných súdov sú arbitrárne aj z dôvodu, že žalovanému bola za kolízneho opatrovníka ustanovená osoba, ktorá v tom istom súdnom konaní, pre účely ktorého bola ustanovená žalovanému za opatrovníka, už vystupovala a aj vystupuje aj v procesnom postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, čo je podľa sťažovateľa právne sporné, pretože úlohou kolízneho opatrovníka je síce chrániť záujmy účastníka konania, ktorému bol za opatrovníka ustanovený (v danom prípade žalovanému), avšak ak je takouto osobou súčasne osoba, ktorá je tiež osobne zainteresovaná v tomto konaní, napr. ako vedľajší účastník konania, môže nastať situácia, že záujmy vedľajšieho účastníka konania sa dostanú do kolízie so záujmami účastníka konania, ktorému bol vedľajší účastník konania súčasne ustanovený za kolízneho opatrovníka. V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„K osobe P. Ď., ako možného opatrovníka žalovaného, okrem toho, že medzi P. Ď., ako vedľajším účastníkom konania na strane žalovaného, a D. D., ako žalovaným, by mohla byť kolízia uvádzam ďalej aj to, že ak by úkony P. Ď., ako vedľajšieho účastníka, odporovali úkonom žalovaného, má súd povinnosť ich posúdiť po uvážení všetkých okolností - ust. § 93 ods. 3 O. s. p., čo by potom bolo objektívne nerealizovateľné, ak nie priamo v rozpore so zákonom.“

Skutočnosť, že okresný súd v súvislosti s pobytom žalovaného nedostatočne zisťoval naplnenie zákonných podmienok na ustanovenie mu kolízneho opatrovníka, ako aj to, že krajský súd tento stav akceptoval, nemôže byť podľa sťažovateľa kladená na jeho ťarchu, tak ako to učinil krajský súd, keď vo svojom rozhodnutí konštatoval, že „Žalobca nevie označiť miesto pobytu žalovaného, napriek tomu spochybňuje potrebu ustanoviť žalovanému opatrovníka“, pretože sťažovateľ pri podaní žaloby správne označil miesto pobytu žalovaného, pričom adresa tohto pobytu bola potvrdená aj výpisom z ústrednej evidencie obyvateľov a napokon na tejto sťažovateľom uvedenej adrese si žalovaný určitú dobu aj osobne preberal zásielky, takže miesto jeho pobytu sa stalo neznámym až

v priebehu súdneho konania. Vzhľadom na uvedené je teda podľa sťažovateľa nepravdivým tvrdenie krajského súdu, že je vinou sťažovateľa, keď nevie označiť správne miesto pobytu žalovaného.

Napokon sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že osoba, ktorá bola žalovanému z dôvodu jeho neznámeho pobytu ustanovená za kolízneho opatrovníka, sama nie je v Slovenskej republike prihlásená na trvalý pobyt. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„... sťažovateľ poukazuje na to, že v čase rozhodnutia súdu o jeho ustanovení do funkcie opatrovníka ani on sám nebol riadne prihlásený k trvalému pobytu v Slovenskej republike.

Jeho posledný trvalý pobyt bol zrušený dňa 04. 12. 2009 o čom žalobca predložil listinný dôkaz - príloha č. 2 odvolania žalobcu proti UZNESENIU Okresného súdu Martin 7 C 52/2006-179 z dňa 08. 04. 2010, a v súčasnosti je evidovaný len na adrese: T. (mesto T., ako také), nakoľko sám neprejavil ochotu a záujem prihlásiť sa k riadnemu trvalému pobytu a preto jeho posledný riadny trvalý pobyt na adrese... mu bol zrušený, kde sa v skutočnosti predtým fyzicky nezdržiaval už od roku 2002, t. i. cca spolu 7 rokov. Odvtedy teda, ako miesto trvalého pobytu, má P. Ď. len takéto: T., čo zo strany odvolacieho súdu zostalo taktiež bez povšimnutia.“

Všetky uvedené námietky vedú sťažovateľa k záveru, že okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010, ako aj krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010 porušili ním označené práva, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Ustanoveniu opatrovníka účastníkovi konania, ktorého pobyt nie je známy (podľa znenia ustanovenia § 29 ods. 2 O. s. p.), musí predchádzať prešetrenie toho, či sú dané všetky podmienky pre takýto postup, či nie je namieste iné opatrenie. Účastníkovi, ktorý sa zdržiava v cudzine, možno ustanoviť opatrovníka len vtedy, ak boli vyčerpané všetky možnosti na zistenie miesta pobytu účastníka. Účastníkovi občianskeho súdneho konania, ktorý sa zdržiava v cudzine, možno ustanoviť opatrovníka podľa ustanovenia § 29 ods. 2 O. s. p., len vtedy, keď opatrenia urobené na zistenie adresy zostali bezvýsledné.

Súd má pred ustanovením opatrovníka žalovaným - z dôvodu ich neznámeho pobytu, vyčerpať všetky možnosti zistenia, či ich pobyt je skutočne neznámy, t. i. podľa judikátu V 30/1974 má všetky možnosti zistenia, ohľadne neznámeho pobytu žalovaného, vyčerpať súd.

...

Ústavný súd SR pravidelne judikuje, že rozhodnutie všeobecného súdu možno považovať za protiústavné, pokiaľ by boli právne závery výsledkom takej interpretácie a aplikácie právnych predpisov, ktoré sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, ktoré vybočujú z medzí ústavnosti, sú prejavom svojvoľnej interpretácie príslušného ustanovenia právneho predpisu alebo interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako sa to stalo aj v prejednávanej veci, keď krajský súd pri posudzovaní hore uvedeného arbitrárne nahradil podmienky stanovené v zákone, v § 29 ods. 2 O. s. p. iným, svojím vlastným právnym názorom. Takéto skutkové a právne závery krajského súdu boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Postupom a Uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7 Co/169/2010, zo dňa 27. októbra 2010 a Uznesením Okresného súdu Martin, sp. zn. 7 C/52/2006-179, zo dňa 11. marca 2010, základné právo J. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 141 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7 Co/169/2010, zo dňa 27. októbra 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi J. L. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume, ako bude vyčíslené, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet advokátovi, JUDr. D. G., M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy a s čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v príčinnej súvislosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010, ako aj v príčinnej súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010.

1. K namietanému rozhodnutiu okresného súdu

V súvislosti s namietaným rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode porušenie, ktorých je

namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7 C 52/06 z 11. marca 2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému rozhodnutiu krajského súdu

Ústavný súd v súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu poukazuje v prvom rade na skutočnosť, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Co 169/2010 z 27. októbra 2010 ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (3. februára 2011) podal dovolanie (3. januára 2011), o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) koná pod sp. zn. I Cdo 26/2011 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti, ako ani ku dňu rozhodnutia ústavného súdu o tomto dovolaní ešte nerozhodol. Nezávisle na sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ v dovolacom konaní uplatnil proti rozhodnutiu krajského súdu identické námietky, ako aj v konaní pred ústavným súdom. V okolnostiach daného prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto časti ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 311/2010).

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 239/09, II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (krajského súdu), s výnimkou prípadov, keď to konkrétne

okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je dôvodné, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body č. 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, ak by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011